

силитѣ на човѣка постепенно се губятъ, изразходватъ се, и той остарява. Тази енергия отъ цѣлата вселена отива въ пространството, както малкиятъ ручейчета се разливатъ по стрѣмнинитѣ, и служи като основа за съграждане на нова вселена. И тогава, всички живи същества отъ старата вселена ще бждатъ премѣстени въ новата, при нови условия за животъ. Ако искате да знаете нѣщо за новата вселена, четете Еклисиастъ, тамъ Соломонъ е писалъ за нея. Той е казалъ: „Сѣйте семето!“ Значи, Богъ е изпратилъ човѣка на земята да сѣе, да се учи, да се готви за бждещата вселена. Голѣми приготовления се правятъ за новата вселена! Затова, именно, Богъ е поставилъ човѣка на голѣми страдания и изпитания. Страданията сж най-голѣмото благо за човѣка. Самъ апостолъ Павелъ е казалъ: „Сегашнитѣ страдания на човѣка не могатъ да се сравнятъ съ бждещата му слава“. Казвате: Какъ можемъ да проверимъ това? Който иска да научи истината по този въпросъ, той трѣбва да излѣзе отъ своето физическо тѣло и съ духовното си тѣло да отиде въ невидимия свѣтъ. Като се говори за духовно тѣло, за невидимъ свѣтъ, мнозина се плашатъ, мислятъ, че ще умратъ. Не, духовниятъ човѣкъ е развилъ своето духовно тѣло така, че той може да функционира съ него, както съ физическото си тѣло. Той може да излиза отъ физическото си тѣло и да се връща въ него, споредъ желанието си. Значи, истински духовенъ човѣкъ е онзи, на когото съзнанието е будно и за физическия, и за духовния свѣтъ; той може и въ двата свѣта да се движи еднакво свободно и съзнателно. Само такъвъ човѣкъ може да се нарече истински ученикъ. Само на такъвъ човѣкъ може да се говори. Който не е ученикъ още, той е буденъ само за физическия свѣтъ, и като му се говори по тѣзи въпроси, съмнява се. За такъвъ човѣкъ съмнението е естествено нѣщо. Съмнението говори за невежеството на човѣка. Ако влѣзете въ една тъмна стая, вие веднага ще изпитате страхъ, да не би да се спънете въ нѣщо, да не паднете нѣкъде. Обаче, щомъ стаята се освѣтли, съмнението, страхътъ изчезва, понеже виждате, де вървите. Дето има свѣтлина и знание, тамъ съмнението отсъствува; дето нѣма свѣтлина, съмнението присѣствува. Съмнението е признакъ на невежество. Съмнението, умразата, безвѣрието сж отрицателни течения, т. е. бури въ живота на човѣка.

Питамя: има ли нѣкаква положителна страна въ съмнението? Отъ научна гледна точка, съмнението е необходимъ